

Dvanásta nedeľa a v období cez rok C

Lk 9, 18 – 24

19. júna 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Žijeme vo svete, v ktorom platí úspech a sláva. Denne môžeme sledovať príklady ľudí, ktorí dosahujú úspechy a ktorí akoby ani nepoznali bolesť. Na predávaní úspechu iných sú postavené médiá. Často sa to deje povrchno, no v tomto ohľade sa radi nechávame manipulovať, pretože úspech nás priťahuje - často sa ani nepýtame za akú cenu. Okrem toho utrpenie a bolesť náš život kalia, niekedy až natoľko, že nie sme schopní vnímať nič iné. Nebýva nám ľahko, keď nás utrpenie a bolesť navštívia, ale nie vždy je ich možné obísť, niekedy ich musíme aj prijať. Ale práve vtedy, cez situácie bolesti môžeme zakúsiť, že ony môžu náš život aj premieňať, majú aj moc urobiť nás zrelšími.

V evanjeliu sme dnes počuli, ako sa Kristus pýta učeníkov za koho ho pokladajú zástupy - koho v ňom vidia tí, ktorí počúvali Ježišovo kázanie a ktorí sledovali Ježišove zázraky, uzdravenia. Učeníci odpovedali, že niektorí zo zástupu pokladajú Ježiša za Jána Krstiteľa - za proroka, ktorý hlásal obnovu, duchovné očistenie Izraela. Iní v ňom videli Eliáša - proroka ktorý Izrael očistil od pohanského kultu, a zase iní v Ježišovi videli jedného z dávnych prorokov. Všetky tieto hodnotenia boli postavené hodne vysoko, znamenali ocenenie Ježiša.

Napriek tomu sa Ježiš pýta aj svojich učeníkov: „A za koho ma pokladáte vy?“ Odpoveď znela: „Za Božieho Krista – teda za toho, ktorého Pán pomazal, aby priniesol spásu.“ Táto odpoveď prevýšila ocenenie zástupov, naznačila, že Ježiš nielen očisťuje Izrael, ale prináša dokonalosť plnosti, prináša dokonalosť, ktorá prevyšuje dejiny, je dokonalosťou naplneného života, dokonalosťou konca. Inými slovami: Ježiš prináša to, čo nemôžeme dosiahnuť svojimi rukami, svojimi skutkami. Dosahujeme ju skôr duchom, vierou, milosťou.

Táto dokonalosť, spása sa nedala obmedziť na jednorazové oslobodenie od vonkajšej poroby Izraela, ktorú v tej dobe predstavovala rímska ríša. Ježišova spása sa nechcela obmedziť len na vonkajšok. Pre Ježiša bol dôležitý vnútorný pohľad učeníkov, pohľad ich srdca, aj keď on býva subjektívny. Ježiš ich nepoučoval teoretickými vedomosťami, ale snažil sa, aby učeníci získali nový pohľad srdca. Hovoril im, že k plnosti, k spáse nevedie cesta vydláždená úspechom, ale skôr cesta, na ktorej vieme prijať aj bolesť a utrpenie. Cesta po ktorej nekráčame povrchno za tým, čo platí vo svete zameranom na vonkajšok, ale cesta, na ktorej prijímame život v jeho plnosti a otvárame sa jeho výzvam. A túto cestu potvrdil aj on sám na svojom vlastnom príklade.

Na prvý pohľad bola otázka otázka za koho ma pokladáte otázkou identity, otázkou prihlásenia sa k niekomu, k niečomu. Byť kresťanom sa pri povrchnom pohľade zdá byť niečo podobné identite fanúšikov futbalového klubu. Apoštol Pavol nás ale pred týmto povrchným chápaním v dnešnom úryvku varuje. Na jednej strane síce hovorí, že vierou a z viery plynúcim krstom sme sa obliekli v Krista. Ale to neznamená obliecť si vonkajšiu príslušnosť – ako keď si fanúškovia oblečú dres obľúbeného klubu.

Pre Pavla byť kresťanom, patriť Kristovi znamená hlbšiu identitu, ktorá tie jednotlivé identity vyzdvihuje – takže aj keď niekto zostáva Grékom, iný Izraelitom – v Kristovi tento rozdiel prestáva. Rovnako prestáva aj rozdiel medzi vonkajším úspechom či bolesťou utrpením – zostáva len plnosť života, ktorú získavame duchovnou cestou, vierou. Tak, ako to kedysi povedal veľký kresťanský mysliteľ 20. storočia Teilhardt de Chardin: „Postupne som pochopil, že byť v bežnom zmysle šťastný neznamená vôbec nič. Cenu má len verná činnosť pre svet v Bohu.“ Snažme sa teda aj my kráčať spolu s Kristom, aby sme spolu s ním získali svoj život v plnosti.

Viliam Arbet